

Slovo k povzbuzení na neděli 27. listopadu 2022, na První neděli adventní – A
Biblická čtení: Iz 2,1-5; Ž 122; Řím 13,11-14; Mt 24,37-44

Milé sestry, milí bratři,

advent – *adventus*, „příchod“ – je, měl by být (aspoň nějakým způsobem) **dobou** naší **přípravy na příchod Páně**. Zaprvé **na oslavu jeho příchodu**, který už **nastal**, na oslavu Kristova narození o vánocích. A zadruhé **na příchod Páně**, který teprve **nastane**, na Kristův příchod ve chvíli naší smrti a na jeho slavný příchod na konci světa. Oba tyto rozměry se adventem prolínají a vzájemně se doplňují. Přičemž příprava na budoucí Kristův příchod nás provází především na začátku adventu, zatímco příprava na vánoce se týká spíše jeho druhá část.

V adventním čase jde tedy o **naši přípravu na oba Kristovy příchody**. Něco takového je možné jen s jeho **Boží pomocí**, v živém vztahu s ním. Proto kýženým naplněním adventu nemůže být nic jiného než zase **příchod Pána Ježíše**, jeho **nový příchod do našeho srdce a našeho života**.

Dnes jsme všichni společně **na samém začátku adventu**, kéž by tedy i začátku adventního putování, **čekání** na Kristovy příchody **kráčením** mu ústrety...

Každý **začátek** – což platí docela obecně – je vždy **příležitostí**, přináší ji s sebou. Třeba něco **změnit**, jinak **vykročit**, začít **nově a lépe**, otevřít se něčemu docela novému, nejlépe něčemu dobrému, **Božímu**. To platí i pro začátek adventu, kdo to nové **Boží** chce být.

K tomu nám zaznívá **dnešní Boží slovo**, biblické úryvky mše svaté.

V prvním čtení jsme slyšeli krásné **Izaiášovo proroctví**. Poprvé zaznělo v polovině 8. století před Kristem, v době stále více hrozícího asyrského nebezpečí pro celý Izrael. Tehdy prorok pronesl (možná i částečně nevědomky) **zaslíbení**, že **Mesiáš přijde** a co jeho příchodem **nastane**: «Na horu s Hospodinovým domem budou proudit **všechny národy**... a řeknou „Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho **stezkách**“... Zkují své **meče v radlice** a svá **kopí ve vinařské nože**. Nezdvihne již meč národ proti národu, **válce** se již **nebudou učít**».

V evangeliu zazněla Kristova slova o tom, co nastane až podruhé **přijde** ve slávě, a výzva **k bdělosti**: «Bude to právě tak jako v době Noemově... Jedna bude **vzata**, druhá **ponechána**... Jeden bude **vzat**, druhý **ponechán**... I vy buďte **připraveni**, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete».

Čteme-li oba biblické úryvky takto za sebou, propojíme-li je mezi sebou, možná můžeme odůvodnit, že právě i míra **naplnění Izaiášova proroctví** se může stát jedním z **kritérií**, kdo nakonec bude **vzat** a kdo **ponechán**, kdo spasen a kdo shledán lehkým, a to ze všech stavů a situací, v nichž se jen lidé mohou nacházet.

Překutí **mečů a kopí**, bojových nástrojů k zabíjení druhých, **v radlice a vinařské nože**, v zemědělské nástroje k péči o půdu a stromy a obstarávání obživy pro lidi, je totiž překrásným **obrazem**, překrásnou metaforou, **v čemže** by měla také, anebo spíše především spočívat **proměna srdce člověka** způsobená skutečným setkáním s **Mesiášem**: Měla by způsobit, že **agresivita** člověka, jeho touha po **ovládání** světa a druhých lidí se **změní, promění, transformují**. A to v něco dobrého, v to, co **nezabíjí**, ale naopak přináší **užitek** a živí. Proměna **agresivity a sobectví v užitečnost a dobrotu**, byť třeba i jen postupná, by proto měla být jedním z prvních a nejpodstatnějších ovocí **křesťanství**. Jedna z příčin otevírající **věčnou spásu**. Jeden z důvodů radosti ze života a přežitelnosti světa.

Všichni bohužel stále prožíváme **hrůzostrašnost současné agresivní války**. Která bohužel navíc není jediná, ani první, ani asi poslední. Měli bychom se v každém případě stále **modlit** za mír, měli bychom se snažit nějak **pomáhat** obětem, nakolik je to v našich silách a možnostech.

Ale **válka** – její blízkost, tragičnost, nesmyslnost, zvrácenost, její bolest a její nebezpečí, potenciál přerůst v konflikt ještě větší a hroznější – by námi měla i **otřást**. A to **nejen** ve smyslu pochopitelného strachu z ní a jejích následků.

Válka a potažmo nejedna globální **krize** (ať už s válkami přímo souvisí anebo ne) by námi měly **otřást** mnohem **hlouběji**, snad až do pověstného morku kostí. Nemůžeme je vytěsnit ze své mysli, neslyšet o nich, žít jakoby nic. Ostatně možná právě proto jsou válečné a jiné hrůzy i jedním z biblických apokalyptických obrazů. Zaznívají, dějí se, **aby se člověk obrátil** k Bohu a dobru, začal nově a lépe.

Možná v této souvislosti stojí za to připomenout i jednu z tezí slavné knihy *O válce* z roku 1832 pruského generála **Carla von Clausewitze**, že válka vždy přináší takovou nejistotu, že jí je vždy **konfrontována** opravdovost **hodnot**, jež člověk má.

To je jistě pravda, a to **nejen** ve smyslu, že člověk tváří v tvář válečným (a jistě i jakýmkoli jiným) katastrofám by si měl konečně **ujasnit**, co je opravdu **podstatné** a co **ne**, a měl by přestat ztrácet čas a energii zbytečností. Ale **také** aby pochopil, aby si **přiznal**, kolik různé **agresivity** – zloby, přehnané asertivity, tvrdých loktů, tvrdosti, nemilosrdenství, sobectví, schopnosti jít přes mrtvoly, útočné zapšklosti a čeho všeho dalšího – je **i v něm** samotném. Jak **člověk sám** mnohdy (v malém) vede různé agresivní **války** a způsobuje druhým nejednu **katastrofu**, kalamitu.

Měl by vzít za své, že by s tímto svým stavem, je-li tomu tak, měl **něco dělat**, měl by zatoužit po **proměně**, začít proměnu k lepšímu. S Boží pomocí, **setkáním s Pánem Ježíšem**, Mesiášem, který právě **přišel** zkout meče v radlice a kopí ve vinařské nože. Nejprve **v srdci** člověka, který se mu pokornou vírou a touhou otevře.

Milé sestry, milí bratří, **na začátku adventu** zaznívá každoročně mnoho různých **podnětů**. **Advent** jako takový – se svou symbolikou čekání na světlo ve tmách, svými zpěvy, svou bohoslužbou a snad i atmosférou – je celý jedním velkým **pozváním**. Nicméně podnět dnešního Izaiášova zaslíbení letos zaznívá obzvlášť **výmluvně**. Jen je ho třeba vážně **slyšet** a vážně **vzít**. A něco docela **konkrétního** pro jeho **naplnění** v sobě a svém světě udělat: Zatoužit **vydat se** životem **nově Boží cestou**, cestou milosrdenství, s evangeliem **zkonfrontovat** své životní **hodnoty**, dát ve všem přednost lásce, abychom jednou – slovy evangelia – nebyli «ponecháni».

Jsme-li my sami – v tom či onom, vůči těm či oněm lidem, vůči světu – **agresory**, pak **hledejme cesty** k **proměně** svých mečů v radlice a kopí ve vinařské nože, hledejme konkrétní cesty k opravdovému **příchodu** Pána Ježíše, cesty k **napravení** škod a nastolení **pokoje**.

A pokud agresory náhodou **nejsme**, pokud jsme třeba i **obětmi** nějaké agrese, i tak je třeba **hledat nové cesty**, vydat se jimi, cesty jak se Pána Ježíše **držet**, aby zlo a agresivita nezachvátily naše srdce.

Hranice mezi dobrem a zlem v nás je asi leckdy křehká, potřebuje upevnit, dobro potřebuje posílit, aby bylo stále mocnější. Potřebujeme se znovu a znovu **nadchnout pro dobro, pro Boha**, pro skutečné **kráčení po Božích cestách** za všech okolností, znovu v tom začít. Což se dle Izaiáše nejlépe může díť **na Hospodinově hoře**, u Pána Ježíše, v jeho laskavém světle. A proto slovy Pavlovými: «Odložme skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla».